

Sygn. akt II UK 579/13

POSTANOWIENIE

Dnia 25 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z wniosku A. P.
przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno - Rentowego Ministerstwa Spraw
Wewnętrznych w W.
o wysokość emerytury policyjnej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 25 kwietnia 2014 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 4 lutego 2013 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 4 lutego 2013 r. Sąd Apelacyjny w [...] III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację wnioskodawcy A. P. i apelację Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W. (obecnie: Dyrektora Zakładu Emerytalno - Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w W.) od wyroku Sądu Okręgowego w W. XIII Wydział Ubezpieczeń Społecznych z dnia 3 lutego 2012 r. zmieniającego decyzję organu rentowego z dnia 19 października 2009 r. w ten sposób, że okresy nauki wnioskodawcy w Wyższej Szkole [...] w L., tj. od 1 października 1981 r. do 17 maja 1982 r. i od 1 października 1983 r. do 31 lipca 1984 r. zaliczył do wysługi emerytalnej według współczynnika 2,6% podstawy wymiaru emerytury za każdy rok służby, w pozostałym zakresie odwołanie oddalił, a zawarty

w odwołaniu wniosek o zaliczenie do stażu okresów składkowych tj. roku 2007 i 2008 przekazał organowi rentowemu do rozpoznania.

W uzasadnieniu Sąd Apelacyjny podzielił stanowisko Sądu Okręgowego, że tylko okres nauki wnioskodawcy w Wyższej Szkole [...] w L. nie był służbą w organach bezpieczeństwa, ponieważ szkoła ta nie została wymieniona w art. 2 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (Dz.U. Nr 218, poz. 1592 ze zm., zwanej dalej ustawą o ujawnianiu informacji), jako szkoła wyższa resortu spraw wewnętrznych, zajmująca się kształceniem lub szkoleniem funkcjonariuszy Służby Bezpieczeństwa. W konsekwencji ustawodawca nie traktował jej jako „jednostki Służby Bezpieczeństwa” w rozumieniu art. 2 ust. 3 tej ustawy. Sąd Apelacyjny podzielił natomiast stanowisko Sądu Okręgowego co do pozostałego okresu służby wnioskodawcy jako funkcjonariusza Służby Bezpieczeństwa. Art. 15b ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (jednolity tekst: z 2004 r. Dz.U. Nr 8, poz. 67 ze zm., zwanej dalej ustawą zaopatrzeniową), dodany na podstawie art. 2 pkt 3 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. zmieniającej ustawę zaopatrzeniową (Dz.U. Nr 24, poz. 145), zmodyfikował określony w art. 15 ustawy zaopatrzeniowej sposób obliczania emerytury dla osób, które pełniły służbę w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy o ujawnianiu informacji. Zgodnie z wykładnią literalną art. 15 i 15b ustawy, dokonaną przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 3 marca 2011 r., II UZP 2/11 (OSNP 2011 nr 15-16, poz. 210), odesłanie do odpowiedniego stosowania art. 14 i 15 tej ustawy zawarte w art. 15b ust. 2 ustawy zaopatrzeniowej, nie uprawnia do takiego stosowania jej przepisów (w szczególności art. 15 ust. 1), które pozbawiałoby lub istotnie ograniczałoby walor i znaczenie normatywne art. 15b ust. 1 pkt 1 ustawy zaopatrzeniowej, który jednoznacznie nakazuje wyliczyć emeryturę osób pełniących w latach 1944-1990 służbę w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy o ujawnianiu informacji, według obniżonego ustawowego wskaźnika 0,7% podstawy wymiaru za każdy rok takiej służby, z

jedynym wyjątkiem uregulowanym w art. 15b ust. 3 i 4 tej ustawy. Kategoryczna zasada wymagająca wyliczenia emerytury po 0,7% podstawy bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy o ujawnianiu informacji, doznaje jednego wyjątku wyłącznie w okolicznościach określonych w art. 15b ust. 3 i 4 ustawy zaopatrzeniowej, przeto nie doznaje dalszych ograniczeń na podstawie odesłania do stosowania art. 15 tej ustawy. Nie ma zatem żadnych podstaw ani uzasadnienia korygowanie zasady wyliczania emerytury mundurowej od innego wskaźnika procentowego niż 0,7% podstawy wymiaru tego świadczenia za każdy rok służby w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w ustawie w drodze odpowiedniego stosowania art. 15 ust. 1 *in principio* tej ustawy, który przewiduje co najmniej 40% podstawę wymiaru tego świadczenia z tytułu pozostawania w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r.

W skardze kasacyjnej wnioskodawca zarzucił naruszenie: 1/ art. 15b ust. 1 i 2 w związku z art. 15 ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej przez niewłaściwe zastosowanie, czego skutkiem było nieuwzględnienie art. 15 ust. 1 ustawy przy ustalaniu podstawy wymiaru jego emerytury tj. 40% podstawy wymiaru emerytury po 15 latach służby, 2/ art. 15b ust. 2 ustawy zaopatrzeniowej przez jego błędną wykładnię i przyjęcie, że na jego podstawie art. 14 i art. 15 tej ustawy stosuje się odpowiednio, ale z pominięciem art. 15 ust. 1, 3/ „art. 6, art. 7, art. 13, art. 14 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonej w Rzymie 4 listopada 1950 roku oraz art. 1 Protokołu nr 1 do Konwencji, poprzez ich niezastosowanie, czego skutkiem było wydanie przez Sąd I instancji orzeczenia naruszającego prawa wynikające ze wskazanych przepisów Konwencji, a ponadto Rezolucję Zgromadzenia Parlamentarnego Rady Europy nr 1096 przez jej niezastosowanie”.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został uzasadniony potrzebą wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości tj. art. 15b ust. 1 i 2 w związku z art. 15 ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd drugiej instancji oraz o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Wskazana we wniosku potrzeba wykładni przepisów ustawy zaopatrzeniowej nie występuje, ponieważ kwestia ustalenia wysokości emerytury policyjnej z uwzględnieniem wprowadzonej od dnia 16 marca 2009 r. zmiany zasad obliczania wysokości emerytury dla osób, które pozostawały w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r. i pełniły służbę w organach, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji była już przedmiotem rozważań judykatury. Przede wszystkim, na co wskazał Sąd Apelacyjny, Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 24 lutego 2010 r., K 6/09 (OTK-ZU 2012 Seria A 2010 nr 2, poz. 15) potwierdził zgodność art. 15b ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy z art. 2, art. 10, art. 30, art. 32 i art. 67 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji. Jednocześnie Trybunał uznał, że przepis ten nie jest niezgodny z art. 42 Konstytucji. W tych kwestiach Trybunał Konstytucyjny dokonał wszechstronnej analizy zgodności zakwestionowanej regulacji z Konwencją o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności i na gruncie orzecznictwa Europejskiej Komisji Praw Człowieka i Europejskiego Trybunału Praw Człowieka. Sąd Najwyższy nie jest uprawniony do weryfikacji stanowiska Trybunału Konstytucyjnego, ale jest nim związany (art. 190 ust. 1 Konstytucji RP). Ponadto podziela stanowisko i konstytucyjną argumentację prawniczą zawartą w kontestowanym w skardze kasacyjnej orzeczeniu Trybunału Konstytucyjnego. Także w powołanej przez Sąd Apelacyjny uchwale z dnia 3 marca 2011 r. (II UZP 2/11, OSNP 2011 nr 15-16, poz. 210) Sąd Najwyższy wyjaśnił, że za każdy rok pełnienia służby w latach 1944-1990 w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990, emerytura wynosi 0,7% podstawy jej wymiaru (art. 15b ust. 1 pkt 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy),

co oznacza, że wysokość emerytury wyliczanej wyłącznie za okresy pełnienia takiej służby może być niższa od 40% podstawy wymiaru tego świadczenia.

Sformułowana w skardze kasacyjnej ogólnikowo konieczność dokonania wykładni nie wymagała zatem dokonywania weryfikacji kasacyjnej, przeto Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

[aw]